

Діма

ОСІННЄ
МЕРЕЖИВО

поезії

diasporiana.org.ua

Діма

ОСІННЄ МЕРЕЖИВО

DIMA

A U T U M N L A C E

Poems in Ukrainian

Copyright 1984 by Dima

New York - 1984

ДИМА

ОСІННЄ МЕРЕЖИВО

п о е з і ї

Нью-Йорк — 1984

Власним накладом

Друкарня „Луна“ — 77 Ст. Маркс Пл. — Нью Йорк 10003

ОСІННЄ МЕРЕЖИВО

Іти стежиною у лісі
і ранком сонячним дивитись,
як листя клена спалахнуло
в обіймах сонячних пожеж,
у ліса мрійне шелестіння,
що переплетене журбою,
вплести й свою осінню пісню —
це щастя теж.

Іти стежиною за містом,
впиватись свіжістю повітря,
в долонях сонячних, привітних
(теплу яких немає меж)
красу збагнути існування
мережива дерев осінніх,
що ген ясніє на осонні —
це радість теж.

ПАМ'ЯТЬ

Тоді, коли хочу згадати,
яка вона, рідна земля,
бачу: неначе на свято
вийшли квіти,
гуляють в полях...

В пам'яті сонця заграва,
сад позолочений в ній.
Кланявся сонях ласкаво
вранці

назустріч
мені.

Ой чи не сон-маячіння
снівся колись мені про
небо сліпучо-синє
над

ще синішим
Дніпром?

Ой чи не казка далека
з уст материнських колись:
лебеді — гуси — лелеки
хмарою в небо знялись...

Неба немає без хмари,
співу нема, щоб не змовк,
смуток і радість упарі
ходять, близнята немов.

Діда полатана хата
дивиться в поле, а там —
ні колосочка...

зібрати
нічого схудлим рукам.

Діда опухлі вже руки
кору
здирали
з дерев. . .
Плакала з батьком онука,
як з голоду
дід
помер.
Повінню смуток великий
землю мою затопив.
Рік 33-ій навіки
в пам'ять
коріння
пустив.

Неба немає без хмари,
співу нема, щоб не змовк,
смуток і радість упарі
ходять, близнята немов.

Часом захочу згадати,
яка вона, рідна земля,
і слогад прилине крилатий:
я з друзями
вийшла на шлях.

Юним багато не треба,
дружба —
як хліба шматок.
Пісня злітає у небо.
пісня —
як сонця тепло.

Пісня заходить до хати,
щастям наповнює день,
пісня, на щирість
багата,
рідна, найкраща з пісень.

Слухали київські кручі
юного серця пісні.
Земле моя співуча,
тяжко без тебе мені.

НЬЮ-ІОРКСЬКА НІЧ

Ніч перерізано, розчухнуто навпіл
моторів ревом, виттям сирени,
ню-йоркських авт
рухом шаленим
і димом будинку,
що поруч горів.
Ніч закінчилась,
не почавши снів.

У вікна билосся виття сирени
і знову марилося зелене
та тихе поле,
а над ним —
небесне чудо незабутнє —
малого жайворона спів.

* * *

Ми живемо у місті — велетні,
перекраюному галасливими,
брудними сабвеями
(моторошно стає, коли їхати ними
у вечірній час)
і все рідше приходять
добрими феями
Музи у гості до нас.
Їх частіше можна зустріти
за містом,
де ще дихає вільно природа,
де трави пахучі, густі.
Видно, такі вже від роду
Музи оті.

В ДОРОЗІ

Їхав автобус гірською дорогою.

Вечір осінній

до вікон тулився замислено.

Люди мовчали, дорогою втомлені,
колесами заколисані.

Раптом дівчина якась

(чи їй не наснилося?)

тишу сполохала вигуком-радістю:

— Гляньте, веселка на небі з'явилася,
грає кольорами, переливається!

— Що це ти, дівчино, — люди озвалися.

— Де ти веселку у хмарах побачила?

Люди дивилися, переглядалися,
веселки не бачили,
гейби незрячії.

Їхав автобус гірською дорогою... .

Вимовив хтось, до вікна припадаючи:

— Видно, веселка у серці дівочому,
а вона її в хмарах осінніх побачила.

НАД ОЗЕРОМ

Одягла берізка осіннє намисто:
сонячні коралі

і бурштин іскристий.

Підійшла до озера —

в нім небо безхмарне. . .

Задивилась, як у люстро,

чи в намисті гарна.

БАБА КИЛИНА І ВНУЧКА

Коли баба Килина була молодою, —
стан мала гнучкий і коси їй падали на коліна.

Миннали роки, пливли за водою. . .

Коси випали, стан зігнувся у баби Килини.

Стали руки незграбні,
не годилися полю,
стали ноги, як граблі,
не згинались від болю.

Життя склалось так, що жила вона самотньо,
тільки їй чула: десь внучка є, Ганна,
вже доросла дівчина.

А вчора та внучка приїхала. . .

Струнка, кароока,
впала їй на груди, заплакала:
— Бабусю моя, Килино!

Гарною була внучка! І на неї
(за літ молодих) схожа:
стан мала гнучкий і коси їй падали на коліна.
Літала по хаті, мов та пташечка Божа,
все помила, прибрала, примовляючи:
— Не плачте, бабусю Килино!

І довго обоє не лягали спати
(а був уже пізній час),
всі бабині фото переглянули двічі, —
а то ж таки праця!
До одного внучка припала:
— А звідки ж це я у Вас?
А то була баба Килина, коли їй було
вісімнадцять.

ЦЕРКОВЦЯ

Колись, на тоді ще зеленій і тихій вулиці
люди церкву побудували

і приходили до неї по спокій.

А тепер ту церковцю майже не видно,

вона, бідна, аж щулиться

між стін хмародерів тисячооких.

Часом здається,

що вони на неї ось-ось упадуть,

бож пнуться угору все вище та вище.

Та люди і досі до тієї церковці ідуть,
шукаючи спокій і тишу.

ПОБАЧЕННЯ

З ДНІПРОМ

ПОБАЧЕННЯ З ДНІПРОМ

*Синові Романові, який уможливив
це побачення.*

Я ішла до Дніпра,
 мені дух забивало від щастя,
а співаючі хвилі дніпрові
 ставали все голоснішими. . .
Я ішла до Дніпра, мабуть так,
 як побожні ідуть до причастя,
як ідуть на побачення довгоочікуване
 з найріднішими.

Я на б́ерезі стала
 і землі торкнулись коліна
і хотілось молитись
 до посріблених небом хвиль.
У дніпровій воді, як у люстрі,
 відбивалась моя Україна,
Її слава козацька,
 її щастя і горе, і біль.

Я прийшла до Дніпра
 після довгих, болючих років розлуки,
бо чужина, навіть найкраща,
 біль пекучий у серці лиша.
До води дніпрової
 торкалися мої руки,
до років проминулих
 торкалась моя душа.

1981

СОНЦЕ В КАРПАТАХ

Усе довкілля, мов на свято,
зеленим золотом цвіло
і сонце,
те, що у Карпатах,
до мене руки простягло.

А руки теплі, як в матусі,
проміння-руки золоті.
Я, мов дитя,
до них тулюся,
благословляю руки ті.

І вже думок слова крилаті
пісенним сповнені теплом,
бо сонце,
що на Закарпатті,
до мене руки простягло.

У КИЄВІ

Ось і мені усміхнулася доля —
це ж бо не сон, а насправді я бачу:
Київ... Шевченка бульвар,
де тополі
неба торкаються наче.

Я прислухаюся... Слів тополиних
рідну мелодію вітер доносить.
Дерево пісню твою, Україно,
людям дарує і досі.
Я прислухаюсь до мови людської,
мови столиці,
великого міста.
Люди говорять зрідка такою,
як розмовляв ти, Тарасе, колись то.

Це ж бо за те, щоб була в Україні
рідною
мова також і столична,
в'язнями звуться поети і нині:
Стус, Калинець і Світличний...

Київ... Шевченка бульвар,
де тополі
міста-столиці окраса.
Києве-Києве! Вирви з неволі
мову Шевченка Тараса!

* * *

Цей спалах жита у полях
від сонця,
 що за обрій котиться,
і маків цвіт із чорнозему
 (диво це!) —
земля,
 якою не находишся,
краса,
 якої не надивишся!

* * *

Будиться сонце, Карпати золотить,
в травах запалює роси,
ранок на крилах
ластівка мила
ближче до вікон підносить.

Ген десь далеко лишилась чужина,
в казці немов, за горою...
Доброго ранку тобі, Україно,
щастя тобі і спокою!

Хай твоя пісня над світом полине
горда, велична, ласкава,
хай твоя мова ніколи не гине,
вічною хай буде слава!

.....

Ужгород, Львів і київські кручі,
Канів... могила Тараса...
Ще кілька днів — і туристів розлучить
з ними
маршруту
дозволена
траса.

Буде і горе і радість, як зрине
птахом залізним літак над водою.
Лишишся знову тоді, Україно,
в казці немов, за горою...

1981

* * *

Ще одна загадка долі.
Чи ж землі замало в світі,
що занесло зерно з поля
до брудних цеглин у місті?

Може б краще, щоб у море,
щоб кінець прийшов раптово?
Проросло воно. . . На горі,
а чи щастя його в тому?

А ДЕРЕВА СТОЛЯТЬ ЗАІНЕНІ

Ніби музика
в твоїм імені,
а дерева стоять заінені,
а від снігу кроки скрипучі
й знову спогади серце мучать
далекої юности з'явами:

ти поглянув очима ласкавими,
в світлі інею майже прозорими,
посміхнувся — й о горе,
о горе мені!
Це ж я знову спокою не матиму
і дивитимусь
(вже й світагима. . .)
на дерева в саду засніжені,
а кохання перше розніжене
потопатиме в музиці
твого імені. . .

А дерева стоять заінені.

МОЛИТВА ЗА ГРИГОРІЯ

Пам'яті Григорія Кистастого

Упокой, Господи,
душу спочилого раба Твогого,
Григорія,
і посели її в царстві,
що без болю та горя є,
де спокій вічний,
від землі відгороджений
райськими мурами.

А коли він учинив щось не так, —
прости йому бодай за те,
що нас він чарував
своєю бандурою,
слухаючи яку тут, на землі,
добрішими ставали злі
і знову казали,
що Твій світ прекрасний.
Пісня його в пам'яті нашій
ніколи не згасне, —
така у ній сила і краса. . .
Пошли ж йому за неї спокій вічний,
Отче наш, що на небесах.

ЗАБИРАЛИ СИНА...

Забирали сина до війська.
Батько брови супив задумано
і ще раз, востаннє, наказував,
вже як син стояв на порозі:

Ти ж гляди, повертайся героєм!
Ворогів бий, як треба, — до смерти!
Бо вже так у житті ведеться:
як не ти їх — вони тебе знищать.

А матуся (чайка поранена)
на плече до сина схилилася.
— Сину-сонечко, сину-серденько,
не вбивай людей, це ж бо гріх тяжкий!

Жити кожному, сину, хочеться...
Кулі в річку кинь, хай потопляться!
Я ж молитиму Бога доброго,
щоби мав тебе під опікою.

Забирали сина до війська...
Він стояв на порозі замислений,
руку батька, як воїн, стиснувши,
з лиця матері сльози витерши.

МИСТЕЦЬ

Він сидів на березі річки
довго дивився на хвилі
пронизував їх очима
ніби хотів побачити дно
він сидів від самого рання
полотно все ще лишалося білим
а мав уже вдруге замовлення
намалювати ріку

втома очей його синіх
поволі тонула у річці
він поглядом кинув довкола
яблуня поруч цвіла
він пензлі схопив гарячково
і гілку в цвітінні прозорім
переніс на свою картину
все місце нею зайняв

знову забув про замовлення
намалювати ріку

ІНША ВУЛИЦЯ

Посадили дерево
на вулиці.
Хто не йде —
до нього серцем тулиться.
На листки задивиться усміхнені:
— Вже давно тут
треба було їх мені.

Вулиця була раніш засмічена,
вічно зневажалася естетами,
радістю ж зеленою засвічена,
стала враз інакша,
ще й заметена.

Горобці про дерево провідали,
очманіло зацьвірінькали
горластії,
до загального розноситься вже відома
про новину, що на вулиці в них
щастя є.

Про новину, що на вулиці в них
зелено,
а від того стали й люди
мов інакшими.
Сміттям більше вулиця не встелена,
чистотою вулиця прикрашена.

Як раніше,
не закидана паперами
(вже прохожий від огиди не зіщулиться),
людям стало соромно, бож дерево,
дерево тепер
росте на вулиці.

* * *

Пролітало літо мевами над берегом
сонцекрилами,
гомоніло літо бризками при березі
білопінними,
щелестіло літо травами ласкавими
стогодосими,
знову берег міряли і дороги сонячні
ми ногами босими.

КОЛО СТАВУ

Вже давно лягла на траву
вечорова роса,
а між вербами над ставом
все розмова
не згаса.

Звісно:
верби молоді ці...
То вже клен старий заснув,
а вербицям
все не опиться,
їм далеко ще до сну.

І поскаржилися квіти
вітру, другові в біді.
— Доки будуть гомоніти
ті сестриці
при воді?

Сну візьми ти у коловея,
бачиш — гнеться аж
від сну;
заплети їм у волосся,
хай ті верби вже
заснуть!

Колоскову
колискову
вітер вербам в коси вплів.
Тихо стало коло ставу,
щум вербовий
занімів...

ТРИ ЖІНКИ

Впала завіса.

Кінчилася ще одна драма на сцені
смертю героя, що жінці коханій
життя рятуючи,
власне своє їй до ніг мусив кинути.

Впала завіса.

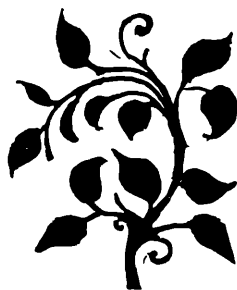
Плакали в залі три жінки,
лице хустинами затуляючи,
ніби від сорому
(бож сьогодні
деякі вже й сміються над тими,
що плакати здібні).

Та, наймолодша, що сиділа
поруч свого нареченого,
плакала від уявлення,
що і з ним могло таке статися.

Плакала друга, вже літня,
зі зморшками горя на чолі,
згадуючи свого милого,
якого навіки забрала від неї війна.

Плакала третя жінка
та, що найстарша, —
згорблена, сива, одягнена бідно —
плакала тихо від заздрости
до чужого кохання,
бо за ціле своє життя
(а воно вже кінчається)
не почула ні разу „кохана”.

**ЖАРТОМА
ПРО
ПОВАЖНЕ**

НЕЧУВАНЕ

Нечувано, невидано,
щоб це аж так, аж так
закоханий був віддано
в тополю дуб — дивак.

Нечувано, невидано,
це ж самозабуття!
Хіба ж йому невідомо,
що з нею — не життя!

Вона живе за річкою
струнка і молода,
у неї сонце стрічкою
гілки перепліта;

їй навіть вітер кориться
і стан їй обійма,
вона ж до нього горнеться
сама, сама, сама...

Казала навіть круча ця,
що мудра, як життя:
— Старезний, доки мучитися
будеш? Дні ж летять...

Он бачиш дві берези ті?
Вони уже в літах.
Поглянь на них тверезо ти,
це ж істина проста!

А дуб зігхає заздрісно
і дивиться ввесь час
на тополино-радісні
і молодість і чар.

З очима гостро-зрячими
в дуплі сміється шпак:
— Нечуване, небачене,
щоб це аж так, аж так!

* * *

Як настане уже ранок,
я ж, бува, просплю сніданок
(звук до нього людський рід), —
підкрадеться тихо-тихо
і в обличчя мені диха
кіт.

На годинник й не дивіться, —
буде рівно 7:30,
все той самий час.
Навіть страх мене огорне.
Добре ще, що кіт не чорний,
сірий, як у вас.

БЕЗСОННЯ

По хатах безсоння ходить
(гість непрошений)
і його позбутись
часто ми не можемо.
А пішло б воно в ліси дрімучі
і пропало б там,
або вилізло б на кручі
і зосталося
непорушним сірим каменем
над кручею,
не ходило б по хатах,
людей не мучило!

РОЗМОВА З КОМПЮТЕРОМ

— Як чуєтесь, Ваша Величносте?
Чи не долає Вас втома
(ота, що від неї аж крутиться навколо земля)
від нагромадження цифр,
що кінчаються вічністю,
а починаються з нуля?

Компютер барився з відповіддю. Сердито
мигало світло на екрані,
нервово бігали по ньому
незрозумілі уривки якихось слів, цифр,
засекречених кодів, щось на зразок:
УТ 569 ТР 178472 00051 МТМОО 21839485 ТР
і проминуло аж цілих вісім секунд, поки
з'явилися вже оформлені в речення слова:

— НЕ ЗНАЮ, ЩО ТАКЕ ВТОМА.
НЕ ЗНАЮ, ЩО ТАКЕ ВІЧНІСТЬ.
ГОВОРІТЬ МОВОЮ ЗРОЗУМІЛОЮ.
ГОВОРІТЬ МОВОЮ ЦИФР.
ВЖИВАЙТЕ Но. АМ 839-462-311.

— Пробачте, Ваша Величносте,
за мою необізнаність з кодами,
Вам знайомими,
за питання, для Вас незвичне...
Чи ж Вам цікавитись втомою?

Ви — невтомні!
Ви розумом кожного перевищете!
І що Вам якась там романтика, музи якись!?
Страшно тільки,
що Ви вже й поезії пишете
і добираєтесь до музики.

* * *

А чи вдача у мене
гейби циганська,
чи землі поклоніння
майже поганське,
що люблю я вбирати
яскраве намисто,
що люблю я блукати
далеко за містом,
щоб обличчя торкало
березове гілля
і щоб очі вбирали
осіннє довкілля
(в нім вчуваються звуки
ноктюрнів Шопена)
і щоб осени руки
торкались до мене.

✧ ✧ ✧

Лежала в труні молодиця
чорнобривая
та круглолиця. . .
Ще зморшки чола не торкали,
а в серця вже сили
не стало.

Лежала у хустці
квітчастій
і сорочка була
вишивана,
і уста посміхалися,
ніби від щастя,
а вже пісня її
та й навіки відспівана.

А поруч бабуся столітня
плакала
та молилася.
Шепотіли уста
поблідлі:
— Знову, смертонько, ти
помилилася.

ЩАСТЯ

— Як ти думаш: що таке щастя? —
запитали малого хлопчину.

— Це соняшний день
і м'ячик. . .

Отой, що його хтось на дерево кинув.
Дістаньте мені мій м'ячик
і я буду знову щасливим.

Запитали дівчину яснооку,
чи багато їй треба,
щоб бути щасливою?

— Ой, ні. . . — посміхнулася,
зарум'янилися щоки.

— Бути з коханим разом навіки,
а решта —
не таке вже й важливе є.

Відповів на те саме питання
капітан зі скронями сивими:

— Щастя — це плавати в океані!

З вітрами боротися
непокірними
і знову торкатися берега
переможця
кроками
щасливими.

Ті слова, як вогонь, як пожежа,
налякали б юнака тихого та покірного,
того, що в чернечій одежі,
Богові одному
вірного.

Бо щастя його — у молитві до Бога,
бо щастя немає
одного.

КАЗКА ПРО ОСОННЯ

У сиву — пресиву давнину,
а може й того давніше,
ще коли чумацькі валки їздили у Крим по сіль,
в одному селищі, недалеко дніпрового берега,
з'явилося на світ слово ОСОННЯ
завдяки маленькій дівчинці Наталочці.

Була вона такою вродливою,
що — коли мати виходила з нею на руках
у садок —
птахи починали співати голосніше,
а всі квіти голови піднімали,
щоб на ту дитину поглянути.

Очі її відбивали колір неба весняного,
а кучері були ясні та м'які,
як сонячне проміння.
Тож і не диво, що коли тим селищем
переїздив славний заморський майстер,
який картини малював,
то він, Наталочку побачивши,
намалював з неї янгола на своїй картині.

І ось та Наталочка
(як, зрештою, багато інших дітей її віку)
мала в дитинстві свою мову.
На kota казала „оті” (може від „котик”,
хто зна),
на себе казала „Тала”,
на хліб казала „ама” (може від „гамати”,
хто зна),

а великий сонях, що ріс біля вікна,
дістав від неї назву,
простіше якої і не могло бути: тільки „ня”.

А на сонце, коли воно приходило вранці
погостювати у їхній хатині
і крізь вікно падало великою,
блискучою квіткою біля її колиски,
на те сонце, піднісши догори руку,
одного ранку дівчинка сказала:
— О! СОННЯ!

І підхопили те слово її брати та сестри
(а було їх аж семеро)
і заспівали:

— Осоння, осоння!
Спіймалось в долоні
долоні Наталі
та й покотилось далі...

І почали спершу називати тим словом
місце біля Наталочкиної колиски,
на яке падало ясне проміння,
а потім і те місце в саду, біля хати,
де сонце любило умиватись у росі,
а потім і всі інші місця, які виглядали,
мов сонячні озера, більші чи менші.

Коли тінь дерев падала біля хати,
діти бігли на пасіку до діда Остапа, гукаючи:
— Побігли на ОСОННЯ!..

Почули те слово люди дорослі,
сподобалось воно їм
і взяли його до мови своєї.
А згодом уже і ті, що пісні та вірші складали,
почали оспівувати те слово на всі лади.

Але ніхто з них не знав,
що з'явилося на світ слово ОСОННЯ
завдяки маленькій дівчинці Наталочці.
Знало тільки сонце,
але зберігало то в таємниці.

ПОКЛІН ДЕРЕВАМ

Мабуть тому, що народжена восени я,
душа стрепенеться, як птах,
коли небо по-осінньому синіє
і на тлі його
водограями позолоченими
листя літа.

Стрепенеться душа, як птах, і полине
разом з вітром
у далеку казку лісів
поклонитися ще раз уклінно
осіннім

деревам

усім.

КІЛЬКА ВІДГУКІВ ПРО ПОЕЗІЮ ДІМИ

З рецензії на „Зустріч років”

„Поетка пише, як ми вже згадали, про життя, про його радість і журбу, але робить це щиро, ніжно, правдиво і просто, це значить із дійсно поетичною простотою, яку стрічається тільки у великих мистців слова... Авторка не турбується тим, щоб її поезії мали будову з правильними строфами. В неї майже кожний вірш оригінальний щодо строфіки”.

Лука Луців

Свобода, 12 жовтня, 1973

„Діма — звичайно, теж псевдонім. Після війни видала збірку ще зовсім дитячих, але милих поезій — „Волошки”. Після того вийшло ще три тоненьких збірочки її поезій... Хоч збірочки — тоненькі і виходять рідко, але вони свідчать про творче зростання Діми”.

Ігор Казуровський

Українські вісті, 24 вересня, 1967

З рецензії на „Зустріч років”

„Від 1947 року, крім п'єс та дитячих збірок, це вже п'ята книжка поезій Діми. Оптимістичною ниткою переткані її вірші, які віддзеркалюють незвичайно сильне прив'язання авторки до природи. Ця близькість мабуть і впливає на її оптимістичність, а водночас і на виявлену самотність людини”.

Д-р Лариса М. Л. Онишкевич

Наше життя, жовтень, 1973

З рецензії на „Третій берег”

„Взагалі сказавши, у цій збірці наша поетка виступає як романтично-засмучена, пойнята тугою та мрією про кращу дійсність творча одиниця. Звідси її схильність до елегійних жанрів (хоч властивих елегій у неї й немає).

Використовуючи вільно і різні римотворчі можливості, і римування, і „білі” (без рим) кінцівки рядків, Діма створює часом такі складні ритмічні мережива, як от у „Баляді про дерево”, де попереплітались різні засоби (навіть гекзаметр: „людина на скелю йшла, щоб ніколи назад не вертатись”), а рима особливо виразно зазвеніла в своєрідних рефренах:

І ніби комусь на зло, —

Росло. Росло. Росло.

Але й її неримовані поезії звучать повнодзвонно, повноцінно. Чудовий у цьому розумінні вірш „Жив на березі камінь”. У Діминих поезіях образність свіжа і яскрава”.

В. Чапленко

Нові дні, листопад, 1963

З рецензії на „Третій берег”

„... авторка дотримується загальних настанов щодо поетичних творів та логіки вислову. Щоправда, вона — і це зовсім доречно — стилізує свої віршовані твори відповідно до теми.

Часто авторка вміє цілим висловом або й одним словом підкреслити рису чи настрій, що пластично віддає бажане для даного моменту. Наприклад: Вчора прибило до третього берега/Наш корабель, вітром-бурею хрещений”.

Левко Ромен

Молода Україна, з.109, 1963

З рецензії на „Зустріч років”

„Сила поезій Діми не тільки в шляхетних ідеях, а й у мистецькому оформленні цих ідей. Тільки в дібраних рамах картина повноцінна. Образи Діми цікаві, вишукані, діткливі.

Її мелодійні вірші оздоблені алітераціями (улюблені „м-н”): „залізобетонними тоннами”, „ми потонемо на дні камінного моря”. В деяких віршах, як ось у „Першій снігу”, трохи перебрано міру наївності. Але знову ж, комусь іншому саме це може бути до вподоби”.

Ганна Черінь
Українська книга, з.2, 1981

„У „Росяних зорях”, а особливо в „Волошках” спостерігаємо ще тематичну наївність і технічну неповоротливість. Але в збірці „Мить” Діма вже досягає певного рівня майстерності в обраному жанрі ліричної мініатюри.

... Хоч в останній збірці Діми, „Третій берег”, продовжується лінія легких ліричних мініатюр, поряд з ними бачимо вже дозрілі та вдумливі твори. Бачимо в деяких місцях збірки майже експресіоністичну силу пейзажу та значне звільнення форми, включно з верлібром, що ним поетеса непогано володіє”.

Координати, том II, 1969

ЗМІСТ:

- 5 Осіннє мереживо
- 6 Пам'ять
- 9 Нью-Йоркська ніч
- 10 „Ми живемо у місті-велетні”
- 11 В дорозі
- 12 Над озером
- 13 Баба Килина і внучка
- 14 Церковця
- 17 Побачення з Дніпром
- 18 Сонце в Карпатах
- 19 У Києві
- 20 „Цей спалах жита...”
- 21 „Будиться сонце...”
- 22 „Ще одна загадка долі”
- 23 А дерева стоять заінені
- 24 Молитва за Григорія
- 25 Забирали сина
- 26 Мистець
- 27 Інша вулиця
- 28 „Пролітало літо...”
- 29 Коло ставу
- 30 Три жінки
- 33 Жартома про поважне
- 35 „Як настане уже ранок...”
- 36 Безсоння
- 37 Розмова з компютером
- 39 „А чи вдача у мене...”
- 40 Помилка
- 41 Щастя
- 43 Казка про осоння
- 46 Поклін деревам
- 47 Кілька відгуків

* * *

Цієї ж авторки:

- „Волошки” — поезії, 1947
- „Росяні зорі” — поезії, 1952
- „М'ячик-Скачик” — вірші для дітей, 1954
- „Мить” — поезії, 1955
- „Пересаджені квіти” — п'єса, 1957
- „День подорожі” — нарис, 1958
- „Іжачок” — оповідання для дітей, 1958
- „Третій берег” — поезії, 1963
- „Кіт-Музика” — вірші для дітей, 1971
- „Зустріч років” — поезії, 1973

